

"মৰমৰ সন্তানসকল – বেহদৰ অপাৰ আনন্দ অনুভৱ কৰিবৰ কাৰণে প্ৰতিটো ক্ষণ বাবাৰ লগত থাকা"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ পৰা কোনসকল সন্তানে বহুত শক্তি প্ৰাপ্ত কৰে?

উত্তৰ: যিসকলৰ নিশ্চয় আছে যে আমি বেহদ বিশ্বৰ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা হওঁ, আমি বেহদ বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগিব। আমাক পঢ়াওঁতাজন হৈছে স্বয়ং বিশ্বৰ মালিক পিতা। এনেকুৱা সন্তানে বহুত শক্তি প্ৰাপ্ত কৰে।

ওঁম শান্তি। মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তানসকলক বা আত্মাসকলক আত্মিক পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি পঢ়ায় আৰু বুজায় কিয়নো সন্তানসকলেই পুনৰাই পবিত্ৰ হৈ স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। গোটেই বিশ্বৰ পিতাতো এজনেই। সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় হয়। গোটেই বিশ্বৰ পিতা, সকলো আত্মাৰ পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই আছে। বুদ্ধিত ইমানখিনি থাকেনে? কাৰণ বুদ্ধি হৈছে তমোপ্ৰধান, লোহাৰ বাচন, অইৰণ এজেড (লৌহ যুগৰ)। বুদ্ধি আত্মাত থাকে। গতিকে ইমানখিনি বুদ্ধিত বহেনে? বুজিবলৈ ইমানখিনি শক্তি পোৱানে যে যথায়ত বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে, আমি বেহদৰ বিশ্বক লুটিয়াই দিওঁ (পৰিৱৰ্তন কৰোঁ)। এই সময়ক বেহদৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ নৰক বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ জানা নে বুজি পোৱা যে দৰিদ্ৰসকল নৰকত আছে আৰু বাকী সন্ন্যাসীসকল, চহকীসকল, ডাঙৰ পদবীধাৰীসকল, স্বৰ্গত আছে? পিতাই বুজায় – এই সময়ত যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে সকলো নৰকত আছে। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা যে আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত গোটেই জ্ঞান ধাৰণ নহয় নে পাহৰি যোৱা? বিশ্বৰ সকলো আত্মাৰ পিতাই তোমালোকৰ সন্মুখত বহি তোমালোকক পঢ়াই আছে। গোটেই দিনটো বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থাকেনে যে যথায়ত বাবা আমাৰ লগত ইয়াত আছে? কিমান সময় বুদ্ধিত থাকে? ঘণ্টা, আধা ঘণ্টা নে গোটেই দিন? এয়া বুদ্ধিত ৰাখিবলৈও শক্তিৰ প্ৰয়োজন। ঈশ্বৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই তোমালোকক পঢ়ায়। বাহিৰত যেতিয়া নিজৰ ঘৰত থাকা তেতিয়া তাত লগত নাথাকে। ইয়াত প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) তোমালোকৰ লগত আছে। যেনেকৈ কাৰোবাৰ স্বামী বাহিৰত, পত্নী ইয়াত তেতিয়া এনেকৈ ক'ব জানো যে মোৰ লগত আছে। বেহদৰ পিতাতো এজনেই। পিতাতো সকলোৰে মাজত নাই। পিতাই নিশ্চয় এঠাইতে বহিব। গতিকে এইটো বুদ্ধিলৈ আহেনে যে বেহদৰ পিতাই আমাক নতুন সৃষ্টিৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ যোগ্য বনাই আছে? অন্তৰত নিজকে ইমান যোগ্য বুলি ভাবানে যে মই সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছোঁ? এয়াতো বহুত আনন্দৰ কথা। ইয়াতকৈ অধিক আনন্দৰ খাজানাতো কোনেও নাপায়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে এয়া হ'বলৈ গৈ আছোঁ। এই দেৱতাসকল ক'ৰ মালিক, এইটোও বুজি পোৱা। ভাৰততে দেৱতাসকল হৈ গৈছে। এওঁতো সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছোঁ। ইমানখিনি বুদ্ধিত আছেনে? সেই চলন আছেনে? বাৰ্তালাপ কৰাৰ সেই ঢং আছেনে, সেয়া বুদ্ধি আছেনে? কোনো কথাত তৎক্ষণাত খং কৰি দিলা, কৰোবাক লোকচান কৰি দিলা, কাৰোবাৰ গ্লানি কৰি দিলা, চলন এনেকুৱাতো নহয়? সত্যযুগত এওঁলোকে জানো কাৰোবাৰ গ্লানি কৰে? তাত গ্লানিৰ ছিঃ-ছিঃ খেয়াল কৰোঁতা নাথাকেই। পিতাইতো সন্তানসকলক কিমান জোৰেৰে উত্থান কৰে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিলে পাপ খণ্ডন হ'ব। তোমালোকে হাত উঠোৱা কিন্তু তোমালোকৰ কেনেকুৱা চলন? পিতাই বহি পঢ়ায়, এইটো বুদ্ধিত দৃঢ়ভাৱে বহেনে? বাবাই জানে বহুতৰ নিচা ছ'দাৱাটাৰ (ছ'দা পানী) হৈ যায়। সকলোৰে ইমান আনন্দৰ জোৱাৰ নুঠে। যেতিয়া বুদ্ধিত বহিব তেতিয়া নিচা বাঢ়িব। বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ পিতাইহে পঢ়ায়।

ইয়াততো সকলো পতিত, ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। কথিত আছে নহয় - ৰামে বান্দৰৰ সেনা ল'লে। তাৰ পাছত এইটো-এইটো কৰিলে। এতিয়া তোমালোকে জানা বাবাই ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰাই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কৰি তোলে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক কোনোৱে সোধে, তোমালোকে টপৰাই ক'বা আমাক ভগৱানে পঢ়ায়। ভগৱানুৱাচ, যেনেকৈ টিচাৰে কয় মই তোমালোকক বেৰিষ্টাৰ অথবা অমুক কৰি তোলাঁ। নিশ্চয়ৰে পঢ়ায় আৰু সেয়াই হৈ যায়। পঢ়োতাসকলো ক্ৰমানুসাৰে নহয় জানো। আকৌ পদো ক্ৰমানুসাৰে পায়, এয়াও হৈছে পঢ়া। বাবাই এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত দেখুৱাই আছে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি এনেকুৱা হ'মগৈ। আনন্দৰ কথা নহয় জানো। আই.চি.এচ. পঢ়োতাসকলেও বুজিব - আমি এয়া পঢ়ি আকৌ এইটো কৰিম, ঘৰ বনাম, এনেকুৱা কৰিম। বুদ্ধিত চলে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক আকৌ পিতাই বহি পঢ়ায়। সকলোৱে পঢ়িব লাগে, পবিত্ৰ হ'ব লাগে। পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে যে আমি কোনো অপবিত্ৰ কাম নকৰোঁ। পিতাই কয় - যদি কোনো ওলোটো কাম কৰি দিয়া তেতিয়া যি অৰ্জন কৰিলা সেয়া শেষ হৈ যাব। এই মৃত্যুলোক হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। আমি পঢ়ো নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। এই পুৰণি সৃষ্টিতো

শেষ হৈ যাব। পৰিস্থিতিও এনেকুৱা। পিতাই আমাক অমৰলোকৰ কাৰণেই পঢ়ায়। গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ পিতাই বুজায়। হাতত কোনো কিতাপ নাই, পিতাই মোখিকভাৱেই বুজায়। প্ৰথম কথা পিতাই বুজায় - নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। আত্মা ভগৱান পিতাৰ সন্তান। পৰমপিতা পৰমাত্মা পৰমধামত থাকে। আমি আত্মাসকলো তাত থাকোঁ। আকৌ তাৰ পৰা ক্ৰমানুসাৰে ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহি থাকে। এয়া অতি বিশাল বেহদৰ ষ্টেজ (মঞ্চ)। এই ষ্টেজত প্ৰথম এক্টৰসকলে (ভাৱৰীয়াসকলে) ভাৰতলৈ, নতুন সৃষ্টিলৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। এয়া তেওঁলোকৰ এক্টিভিটি (কৰ্মকাণ্ড)। তোমালোকে তেওঁলোকৰ মহিমাও গোৱা। তেওঁলোকক মাল্টি-মিলিয়'নাৰ (কোটিপতি) বুলি ক'বানে? সেই লোকসকলৰ ওচৰততো হিচাপ কৰি শেষ কৰিব নোৱাৰাকৈ প্ৰচুৰ ধন থাকে। পিতাইতো এনেকৈ ক'ব - এই লোকসকল, কিয়নো পিতাতো বেহদৰ হয়। এই ডামাখনো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। যিহেতু শিৱবাবাই তেওঁলোকক এনেকুৱা চহকী কৰি তুলিলে গতিকে ভক্তিমাৰ্গত আকৌ তেওঁৰ (শিৱৰ) পূজাৰ বাবে মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। প্ৰথমে-প্ৰথমে তেওঁৰ পূজা কৰে যিয়ে পূজা কৰি তুলিলে। পিতাইতো নিতৌ বহুতেই বুজায়, নিচা বঢ়াবলৈ। কিন্তু পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি যিয়ে বুজি পায়, তেওঁলোক সেৱাত লাগি থাকিলে তেতিয়া সতেজ হৈ থাকে। নহ'লে একঘেয়ে হৈ যায়। সন্তানসকলে জানে যথায় এই ভাৰতত যেতিয়া ৰাজ্য কৰিছিলো তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। ডিটীজিমেই (দৈৱী ধৰ্ম) আছিল। তাৰ পাছত অন্য-অন্য ধৰ্মবোৰ আহে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। স্কুলত এইম-অৰ্বজেণ্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নালাগে জানো। সত্যযুগৰ আদিত এওঁলোকে ৰাজ্য কৰিছিল আকৌ ৪৪ ৰ চক্ৰত আছিল। সন্তানসকলে জানে এয়া হৈছে বেহদৰ পঢ়া। জন্ম-জন্মান্তৰতো হদৰ পঢ়া পঢ়ি আহিছা, ইয়াত বহুত দৃঢ় নিশ্চয় লাগে। গোটেই সৃষ্টিকে ওলোটাই দিওঁতা, ৰিজুভেনেট (পুনৰুজ্জীৱিত) কৰোঁতা অৰ্থাৎ নৰকক স্বৰ্গ কৰি তোলাঁতা পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। ইমানখিনিটো নিশ্চিত যে মুক্তিধামলৈতো সকলোৱে যাব পাৰে। স্বৰ্গলৈতো সকলো নাহে। এইটো তোমালোকে এতিয়া জানা যে আমাক পিতাই এই বিষয় সাগৰ বেষ্যলয়ৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে। এতিয়া যথায় বেষ্যলয়। কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়, এয়াও তোমালোকে জানিলা। ২৫০০ বছৰ হৈ গ'ল যেতিয়া এই ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হৈছিল, ভক্তি আৰম্ভ হৈছিল। সেই সময়ত দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলেই আছিল, তেওঁলোক বাম মাৰ্গত আহি গ'ল। ভক্তিৰ কাৰণেই মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। সোমনাথৰ মন্দিৰ কিমান ডাঙৰকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। তাৰ হিষ্টিতো (ইতিহাসতো) শুনিছা। মন্দিৰত কি আছিল! গতিকে সেই সময়ত কিমান ধনবান আছিল! কেৱল এটা মন্দিৰেতো নহয়। হিষ্টিত এটাৰ নাম উল্লেখ কৰিলে। মন্দিৰতো বহুত ৰজাই নিৰ্মাণ কৰে। এজনে আনজনক দেখি পূজাতো সকলোৱে কৰিব নহয় জানো। অনেক মন্দিৰ থাকিব। কেৱল এটা মন্দিৰেতো লুটা নাই। অন্য মন্দিৰো ওচৰে পাজৰে আছিল। তাত গাওঁবোৰ দূৰে-দূৰে নাথাকে। এখন আন এখনৰ সমীপতে থাকে কিয়নো তাত ডেইন আদিতো নাথাকিব নহয় জানো। এখন আনখনৰ বহুত সমীপত থাকে তাৰ পাছত লাহে-লাহে সৃষ্টি বিস্তাৰ হৈ গৈ থাকে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়ি আছে। অতিকৈ শ্ৰেষ্ঠ পিতাই তোমালোকক পঢ়ায়। এইটো নিচা থাকিব লাগে। ঘৰত কেতিয়াও কন্দা-কটা কৰিব নালাগে। ইয়াত তোমালোকে দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়োৱা হয়। এয়া হৈছে মাজৰ সময় যেতিয়া তোমালোক চেঞ্জ (পৰিৱৰ্তন) হোৱা। পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষোত্তম সংগমযুগত পঢ়ি আছে। ভগৱানে তোমালোকক পঢ়ায়। গোটেই সৃষ্টিখনকে ওলোটাই দিয়ে। পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি দিয়ে, যিখন নতুন সৃষ্টিৰ তোমালোক মালিক হ'ব লাগিব। তোমালোকক যুক্তি শুনাবলৈ পিতা বাধ্য। তেন্তে তোমালোক সন্তানসকলেও সেয়া পালন কৰিব লাগে। এইটোতো বুজি পোৱা যে আমি ইয়াৰ বাসিন্দা নহয়। তোমালোকে জানো এইটো জানিছিলো যে আমাৰ ৰাজধানী আছিল। এতিয়া পিতাই বুজাইছে - ৰাৱণৰ ৰাজ্যত তোমালোক বহুত দুখী। ইয়াক কোৱাই হয় বিকাৰী সৃষ্টি। এই দেৱতাসকল হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। নিজকে বিকাৰী বুলি কয়। এতিয়া এই ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল, কি হ'ল সেই বিষয়ে কোনেও নাজানে। বুদ্ধি একেবাৰে তমোপ্ৰধান। পাৰস বুদ্ধি সত্যযুগত আছিল, সেয়েহে বিশ্বৰ মালিক আছিল, বহুত সুখী আছিল। তাৰ নামেই হৈছে সুখধাম। ইয়াতেতো বহুত দুখ। সুখৰ সৃষ্টি আৰু দুখৰ সৃষ্টি কেনেকুৱা - এয়াও পিতাই বুজায়। সুখ কিমান সময়, দুখ কিমান সময় চলে, মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসাৰে বুজি গৈ থাকে। বুজাওঁতাজন হৈছে বেহদৰ পিতা। কৃষ্ণক জানো বেহদৰ পিতা বুলি কোৱা হ'ব। অন্তৰে মানি নলয়। কিন্তু কাক পিতা বুলি ক'ব - একোৱে বুজি নাপায়। ভগৱানে বুজায় - মোৰ গ্লানি কৰে, মই তোমালোকক দেৱতা কৰি তোলাঁ, মোৰ কিমান গ্লানি কৰিলা তাৰ পাছত আকৌ দেৱতাসকলৰো গ্লানি কৰি দিলা, ইমানেই মূঢ়মতি মনুষ্য হৈ গ'ল। এনেকৈ কয় গোবিন্দৰ নাম জপ কৰা.....। পিতাই কয় - হে মূঢ়মতি, গোবিন্দ-গোবিন্দ, ৰাম-ৰাম বুলি কওঁতে বুদ্ধিত একো উদয় নহয়নে যে কাৰ নাম জপি আছে। পাথৰ বুদ্ধিকতো মূঢ়মতী বুলিয়েই কোৱা হ'ব। পিতাই কয় - এতিয়া মই তোমালোকক বিশ্বৰ

মালিক কৰি তোলাঁ। পিতা হৈছে সকলোৰে সংগতি দাতা।

পিতাই বুজায় - তোমালোক নিজৰ পৰিয়াল আদিত কিমান আৱদ্ধ হৈ আছা! ভগৱানে যি কয় সেয়াতো বুদ্ধিলৈ আনিব লাগে কিন্তু আসুৰী মতত চলি থাকিলে ঈশ্বৰীয় মতত চলে কেনেকৈ! গোবিন্দ কোন, কি বস্তু, তাকো নাজানে। পিতাই বুজায় - তোমালোকে কোৱা বাবা আপুনি অনেক বাৰ আমাক বুজাইছে। এয়াও ডামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, বাবা আমি পুনৰপি আপোনাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ নিশ্চয় হ'ম। ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যার্থীৰ) পঢ়াৰ প্ৰতি নিচা নিশ্চয় থাকে, আমি এয়া হ'মগৈ। নিশ্চয় থাকে। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন হ'ব লাগে। কাৰো প্ৰতি ক্ৰোধ আদি কৰিব নালাগে। দেৱতাসকলৰ 5 বিকাৰ নাথাকে। শ্ৰীমতত চলা উচিত। শ্ৰীমতে প্ৰথমতে কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোক আত্মাসকল পৰমধামৰ পৰা ইয়ালৈ আহিছা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ, তোমালোকৰ এই শৰীৰ হৈছে বিনাশী। আত্মাতো অবিনাশী হয়। গতিকে তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজা - মই আত্মা পৰমধামৰ পৰা ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছো। এতিয়া ইয়াত দুখী হ'লে তেতিয়া কয় - মুক্তি ধামলৈ যাওঁ। কিন্তু তোমালোকক পাৱন কোনে কৰিব? আহানো এজনকে কৰা, সেয়েহে সেই পিতা আহি কয় - মোৰ মৰমৰ সন্তানসকল নিজকে আত্মা বুলি বুজা, দেহ বুলি নাভাবিবা। মই আত্মাসকলহে বুজাওঁ। আত্মাসকলেই আহান কৰে - হে পতিত পাৱন আহি পবিত্ৰ কৰি তোলা। ভাৰততে পবিত্ৰ আছিল। এতিয়া পুনৰ আহান কৰে- পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি সুখধামলৈ লৈ যোৱা। কৃষ্ণৰ প্ৰতি তোমালোকৰ প্ৰীততো আছেই। কৃষ্ণৰ কাৰণে সকলোতকৈ বেছি ব্ৰত, নিয়ম আদি কুমাৰীসকলে, মাতৃসকলে ৰাখে। পানীও গ্ৰহণ নকৰাকৈ থাকে। কৃষ্ণপুৰী অৰ্থাৎ সত্যযুগলৈ যাওঁ। কিন্তু জ্ঞান নথকাৰ বাবে বহুত হঠ আদি কৰে। তোমালোকেও ইমান কৰা, কাৰোৱাক শুনাবলৈ নহয়, স্বয়ং কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবৰ কাৰণে। তোমালোকক কোনেও বাধা নিদিয়। তেওঁলোকে চৰকাৰৰ আগত ব্ৰত আদি ৰাখে, হঠ কৰে - বিৰক্ত কৰিবলৈ। তোমালোকে কাৰো ওচৰত ধৰ্ম দি বহিব নালাগে। তোমালোকক কোনোৱে সেয়া শিকোৱাও নাই।

শ্ৰীকৃষ্ণতো হৈছে সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ। কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে। কৃষ্ণক তেওঁলোকে দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, ভক্তি আৰু জ্ঞান দুয়োটা বেলেগ বস্তু। জ্ঞান হৈছে দিন, ভক্তি হৈছে ৰাতি। কাৰ? ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি আৰু দিন। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ গুৰুসকলেও নুবুজে আৰু তেওঁলোকৰ অনুগামীসকলেও নুবুজে। জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্যৰ ৰহস্য পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে। জ্ঞান দিন, ভক্তি ৰাতি আৰু তাৰ পিছত হৈছে বৈৰাগ্য। তেওঁলোকে নাজানে। জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য শব্দ কেইটি যথার্থ হয়, কিন্তু অৰ্থ নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পালা, পিতাই জ্ঞান দিলে তেতিয়া তাৰ দ্বাৰা দিন হৈ যায়। ভক্তি আৰম্ভ হ'লে তেতিয়া ৰাতি বুলি কোৱা হয় কিয়নো হাবাখুৰি খাবলগীয়া হয়। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি তথা ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাতি, তাৰ পিছত আকৌ দিন হয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা দিন, ভক্তিৰ দ্বাৰা ৰাতি। ৰাতি তোমালোক বনবাসত বহি থাকা আকৌ দিনত তোমালোক কিমান ধনৱান হৈ যোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ পৰা যি সুখৰ খাজনা পোৱা যায় সেয়া বুদ্ধিত থাকেনে?

(2) বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছে তেন্তে চলন তেনেকুৱা হৈছেনে? বাৰ্তালাপ কৰাৰ ঢং তেনেকুৱা হয়নে? কেতিয়াও কাৰো গ্লানিতো নকৰো?

(3) পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰি পিছত কোনো অপবিত্ৰ কৰ্মতো নহয়?

বৰদান: যি হৈ গ'ল তাক শ্ৰেষ্ঠ বিধিৰে সমাপ্ত কৰি স্মাৰক স্বৰূপ কৰি তোলাঁতা পাচ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হোৱা
“পাষ্ট ইজ পাষ্ট” (যি হৈ গ'ল সেয়া হৈ গ'ল) এয়াতোহ'বই। সময় আৰু দৃশ্য সকলো পাৰ (অতীত) হৈ যাব কিন্তু সন্মানসহকাৰে উত্তীৰ্ণ হৈ প্ৰতিটো সংকল্প বা সময়ক অতিক্ৰম কৰা অৰ্থাৎ যি হৈ গ'ল তাক এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ বিধিৰে সমাপ্ত কৰা, যাতে যি হৈ গ'ল সেয়া স্মৃতিলৈ অনাৰ লগে-লগে অন্তৰৰ পৰা বাহ, বাহ উচ্চৰিত হয়। অন্য আত্মাই তোমালোকৰ অতীতৰ কাহিনীৰ পৰা শিক্ষা লওঁক। তোমালোকৰ অতীত, স্মাৰক-স্বৰূপ

হৈ যাওঁক তেতিয়া কীৰ্তন অৰ্থাৎ কীৰ্তি গাই থাকিব।

স্লোগান: স্ব-কল্যাণৰ শ্ৰেষ্ঠ পৰিকল্পনা কৰা তেতিয়া বিশ্ব সেৱাত সাকাশ (শক্তি) পাব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!